

Arrest

nr. 106 276 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. CHIHAOUI en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 december 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij was in het bezit van een Ghanees paspoort voorzien van een visum afgegeven in vertegenwoordiging van de Portugese autoriteiten.

1.2. Op 11 januari 2013 werd aan de Portugese autoriteiten gevraagd verzoekster over te nemen op grond van artikel 9.4. van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening). De Portugese autoriteiten stemden in met dit verzoek op 19 februari 2013.

1.3 Op 11 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Zij vormt de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Portugal toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 12.12.2012 asiel in België. De betrokkene legde bij haar aanmelding een reispaspoort voor van Ghana met nummer G0324389 afgegeven op 24.05.2012 en geldig tot 23.05.2017. Het paspoort is voorzien van Schengenvisum 004354824 afgegeven door de Spaanse consulaire diensten te Accra op

25.10.2012 in vertegenwoordiging van Portugal en geldig voor een verblijf van tien dagen tussen 30.10.2012 en 23.11.2012. In het paspoort vinden we een stempel terug, die getuigt van de binnenkomst van de betrokkene via de luchthaven van Lissabon op 09.11.2012. Tijdens haar verhoor op 12.12.2012 verklaarde de betrokkene dat ze op 08 en 09.11.2012 per vliegtuig van Ghana via transits in Portugal en Spanje naar België reisde. Ze verliet het grondgebied van de Lidstaten sindsdien niet meer. Op 11.01.2013 werd een verzoek voor de overname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Portugese instanties, die op 19.02.2013 op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene en met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België (vraag 38) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat ze verkoos asiel te vragen in België omdat een vriend van haar overleden vader in België verblijft en haar wil helpen. Ze voegde toe dat ze vanwege die reden in België wil blijven. Tijdens een bijkomend verhoor op 11.03.2013 verklaarde de betrokkene dat ze in België wil blijven omdat ze een relatie heeft met een Belgische onderdaan, een vriend van haar overleden vader. De betrokkene stelde tevens zwanger te zijn en legde een medisch attest voor, dat de zwangerschap bevestigt.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Zoals reeds vermeld verklaarde de betrokkene tijdens een bijkomend verhoor op 11.03.2013 dat ze in België wil blijven omdat ze een relatie heeft met een Belgische onderdaan, een vriend van haar overleden vader. De betrokkene stelde tevens zwanger te zijn en legde een medisch attest voor, dat de zwangerschap bevestigt.

Er moet worden opgemerkt dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielaanvraag toekennen aan de Lidstaat, waar een gezinslid of gezinsleden van de aanvrager verblijven in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling of van (erkende) vluchteling. De verklaarde huidige partner van de betrokkene is een Belgisch staatsburger en kan verder ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende artikel 15 van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat dit artikel stelt dat een asielaanvrager vanwege een toestand van afhankelijkheid kan blijven bij een familielid, dat reeds binnen het grondgebied van de Lidstaten verblijft, op voorwaarde dat in het land van herkomst familiebanden bestonden. De betrokkene stelde tijdens het verhoor d.d. 11.03.2013 dat ze haar verklaarde huidige Belgische partner reeds zes jaar kent en dat ze hem in Ghana al had gezien. Hieromtrent benadrukken we dat de betrokkene tijdens haar eerste interview op 12.12.2012 stelde dat ze ongehuwd is, maar de voorbije drie jaar een relatie had met een staatsburger van Nigeria. Ze maakte tijdens dat verhoor geen melding van een relatie met haar verklaarde huidige partner. Hieruit kan ons

inziens worden geconcludeerd dat de betrokkene de voorbije drie jaar geen relatie had met haar verklaarde huidige partner. In het geval van de betrokkene kan dan ook niet worden geconcludeerd dat in het land van herkomst reeds familiebanden bestonden, voorwaarde voor de toepassing van artikel 15 van Verordening 343/2003.

Indien zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Portugal een schending zou betekenen van artikel 8 van het EVRM moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. Het komt aan de betrokkene toe aan te tonen dat een overdracht aan Portugal in haar geval een inbreuk betekent op artikel 8 van het EVRM, op een duurzame relatie en reëel gedeeld gezinsleven. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene verklaarde dat ze de voorbije drie jaar een relatie had met een staatsburger van Nigeria en tijdens haar verhoor op 12.12.2012 enkel melding maakte van een Belgische vriend van haar overleden vader, die haar in België zou helpen. Ze maakte op dat ogenblik geen melding van een relatie met deze persoon. De betrokkene kwam op 08.11.2012 in België aan en diende op 12.12.2012 een asielaanvraag in. Hieruit moet worden besloten dat de verklaarde huidige relatie kort van duur is en niet kan worden gesproken van een duurzame, langdurige en geattesteerde relatie.

We merken verder op dat Portugal met het akkoord van 19.02.2013 op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 instemt met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Portugese instanties na overdracht van de betrokkene haar asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Portugal en de door de regelgeving voorziene bijstand en opvang krijgen.

Portugal ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Portugal het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Portugese autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Portugal onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Portugal onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 12.12.2012 geen gezondheidsproblemen te kennen. Tijdens een bijkomend verhoor op 11.03.2013 legde de betrokkene een attest voor dat stelt dat de betrokkene zwanger is en de bevalling rond 24.10.2013 voorziet. Er moet worden opgemerkt dat de betrokkene geen attesten of andere elementen betreffende haar gezondheid en specifiek met betrekking tot haar zwangerschap aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid of specifiek haar zwangerschap een overdracht aan Portugal verhinderen of zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Als kandidaat-vluchteling zal de betrokkene in Portugal de nodige medische zorgen verkrijgen.

De Portugese autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Portugese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Portugese instanties.(...)”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een tweede middel werp verzoekster de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de zwangerschap van verzoekster bij het bepalen van het bestaan van een familiaal leven in de zin van artikel 8 E.V.R.M.;

Terwijl, dit element een pertinent element is teneinde het bestaan van het familiaal leven te bepalen;

Dat de verwijderingmaatregel, dat een eenzijdige rechtshandeling uitmaakt met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die rechtsgevolgen beoogt te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende (materiële motiveringsverplichting) gemotiveerd moet zijn in de akte die de beslissing zelf bevat formele motiveringsverplichting);

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht en aan de formele motiveringsverplichting zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier (formele motiveringsverplichting), de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig (materiële motiveringsverplichting);³

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing in geen geval rekening houdt met relevante feiten, o.m. de zwangerschap van verzoekster, zodat manifest een schending kan worden vastgesteld van de materiële motiveringsverplichting;

Dat verzoekster, alvorens de beslissing werd genomen, duidelijk had gesteld dat ze zwanger was van haar vriend;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het niet opportuun achtte de zwangerschap te betrekken in haar besluitvorming teneinde het bestaan van een familiaal leven vast te stellen;

Zodat, de bestreden maatregel dat vaststelt dat er geen familiaal leven is opgebouwd, zonder rekening te houden met de zwangerschap van verzoekster, is een beslissing dat niet steunt op pertinente motieven en is derhalve in het licht van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen niet naar recht verantwoord;”.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht die tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (cf. RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

2.4. In de bestreden beslissing kan het volgende gelezen worden: *“Tijdens een bijkomend verhoor op 11.03.2013 verklaarde de betrokkene dat ze in België wil blijven omdat ze een relatie heeft met een Belgische onderdaan, een vriend van haar overleden vader. De betrokkene stelde tevens zwanger te zijn en legde een medisch attest voor, dat de zwangerschap bevestigt.”* Wanneer verderop in de

bestreden beslissing gemotiveerd wordt in het kader van een mogelijke inbreuk op artikel 8 EVRM, wat erop wijst dat verwerende partij er zich van bewust is dat zich op dit vlak mogelijk een probleem voordoet gelet op de elementen die de situatie kenmerken, wordt gesteld dat een duurzame relatie en reëel gedeeld gezinsleven dient te worden aangetoond. In dit kader wordt als volgt gemotiveerd: *“Hieromtrent merken we op dat de betrokkene verklaarde dat ze de voorbije drie jaar een relatie had met een staatsburger van Nigeria en tijdens haar verhoor op 12.12.2012 enkel melding maakte van een Belgische vriend van haar overleden vader, die haar in België zou helpen. Ze maakte op dat ogenblik geen melding van een relatie met deze persoon. De betrokkene kwam op 08.11.2012 in België aan en diende op een asielaanvraag in. Hieruit moet worden besloten dat de verklaarde huidige relatie kort van duur is en niet kan worden gesproken van een duurzame, langdurige en geattesteerde relatie.”* Net als de verzoekende partij merkt de Raad op dat het aspect van de zwangerschap van verzoekster, waarbij nergens betwist wordt door de verwerende partij dat de Belgische vriend de vader van haar ongeboren kind zou zijn, niet betrokken wordt in de overweging in de bestreden beslissing of er sprake is van een familie-of gezinsleven dat valt onder artikel 8 EVRM. Er wordt gefocust op de kortstondige duur van de relatie, maar het aspect van de zwangerschap, dat wijst op het engagement dat verzoekster en haar Belgische vriend ten aanzien van elkaar aantonen door het willen krijgen van gemeenschappelijke kinderen, en dat ontegensprekelijk een element uitmaakt dat dient te worden betrokken in de afweging of er sprake is van een familie-of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (cf. EHRM 20 september 2002, nr. 50963/99, Al-Nashif v. Bulgarije, punt 112, tweede lid.), wordt niet betrokken in de afweging noch wordt gemotiveerd waarom het niet betrokken wordt.

2.5. In de nota met opmerkingen wordt niet in concreto ingegaan op deze kwestie. Verwerende partij beperkt er zich toe in algemene termen te stellen dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is, dat de motieven pertinent en draagkrachtig zijn en te wijzen op de afbakening van de bevoegdheid van de Raad bij het beoordelen of de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van het eerste middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing, wordt dit niet besproken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA